

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

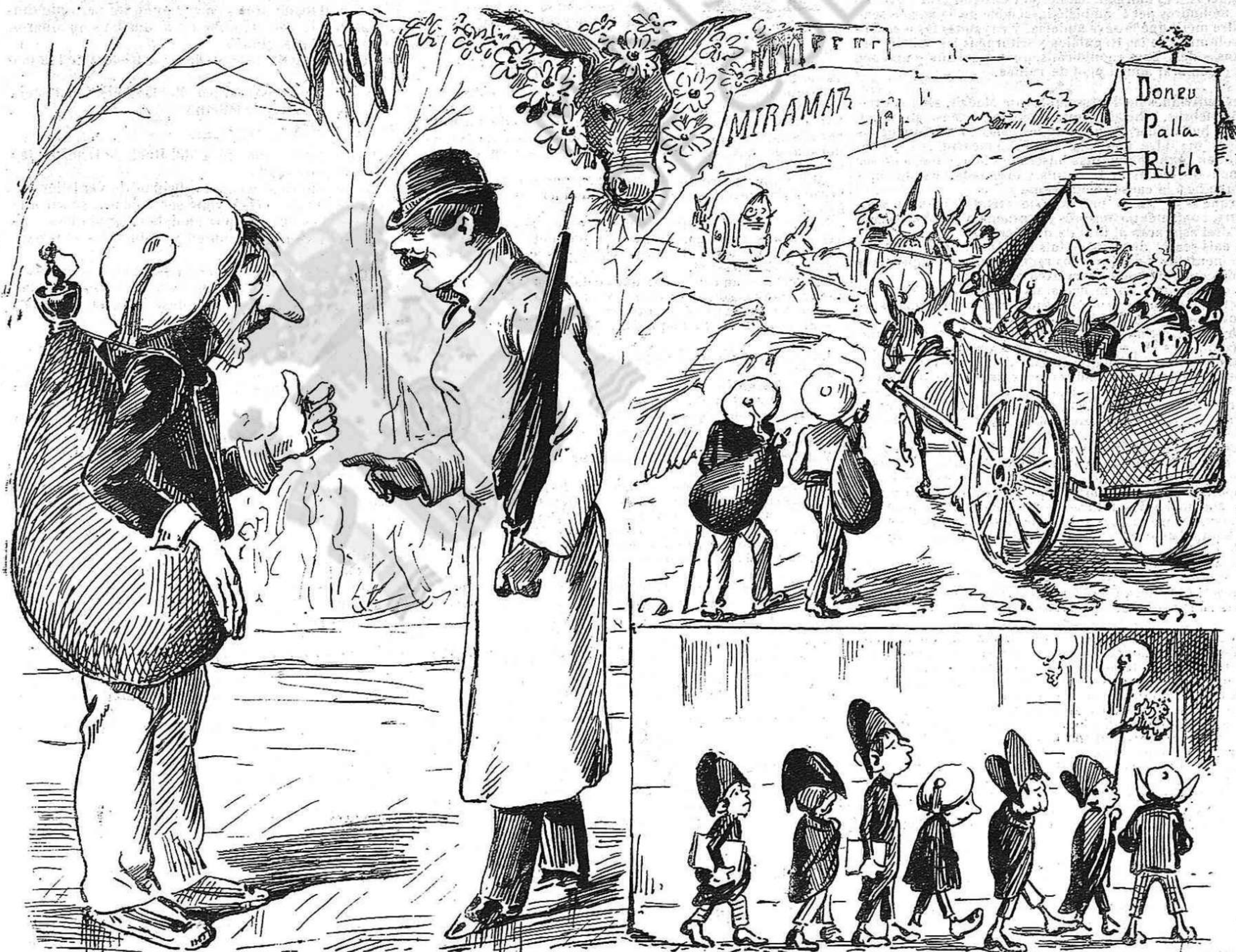
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger, 2'50.

LOS UNICHS QUE VAN FER LO CARNESTOLTAS A BARCELONA.

—¿D' aixó us heu disfressat, mestre?

—No m' hi disfressat pas, que soch de la *cumassió* de Vich y vaig al àpat del marqués de *Serráulo*.

Una *cabalgata* y una *comparsa*.

L' ASSAMBLEA REPUBLICANA.

o n' haviam volgut parlar avants de congregarse, ni n' hém volgut dir res durant las sévas primeras reunions, per no pecar de lleugers y no captarnos la nota de mal-pensats; pero consti que no 'ns ha vingut de nou lo que acaba de succehir en la ja famosa Assamblea. perque mica més, mica menos, tot ho teniam pre-
vist.

Ab l' excusa, y si 's vol fins ab lo noble desitj de realisar una concentració de forsas republicanas, lo qu' en realitat s' ha fet ha sigut crear novas disgregacions, fomentar novas antipatias, y lo qu' es encare més trist: donar armas á nos- tres enemichs pera combatrens y oferir al país que calla y observa un exemple pernicios, ab la incontinencia alborotadora de aquella reunió de verdaders energúmenos
Disset anys de amargas probas han transcorregut desde 1873, y en tan llarch espay de temps, sembla que no hajan après res, los que ab sos arrebatos y ab sas rebeldias y ab son esperit de indisciplina sistemátich, sigueren la causa principal de la ruina de la República.

Llavoras com ara bullian las petitas ambicions ab lo afany de sobreposarse á la rahó y al mérit: llavoras com ara 'ls desconeguts buscavan la evidencia fent disbarats y dihent gatadas: llavoras com ara 's combatia als homes eminentes que ab sa inteligencia y ab sas virtuts havian creat la República, y en un santiamén se 'ls treya de la escena, haventse inutilisat en menos de onze mesos á las primeras figuras de la causa republicana.

Figueras, Pi y Margall, Salmerón y Castelar eran devorats com melindros per l' ambició insaciable de la xusma sense altre mérit que la seva audacia, y caygudas las més fortes columnas de la República y trituradas las millors esperansas dels bons republicans, quatre soldats y un cabo vém escombrar aquell pilot de ruinas.

Los individuos de l' Assamblea de Madrid, ab sas excitacions febrils, ab sas paraulas descompostas, ab aquell esperit bullanguer de que han fet gala, interrompent als oradors, negantse á escoltar á qui sab més qu' ells, y convertint en obra de renyinas miserables lo que havia de ser palench de discussió tranquila y ordenada, han fet més mal que bé á la causa republicana.

Perque si ni saben practicar la virtut d' atendre á un discurs, combatentlo després ab rahóns y no á crits ¿ab quin dret aspirarán al títol de demócratas?

Lo país sensat dirá que de tals no han fet ni tan siquiera l' aprenentaje; y nosaltres los republicans de sempre haurem de confessar que no serveixen per l' ofici.

Y cuydado que no m fico ara, deixantho per després, en lo fondo de sas aspiracions, limitantme á la forma especial que tenen de manifestarlas.

Ningú que estimi no ja sa qualitat de demócrata, sino sas condicions de persona ben educada podrá aprobar may la falta de cultura que acaban de demostrar los que cansats, segóns diuen, dels errors dels *jefes* de las distintas fraccions republicanas, han tractat de imposar la coalicció republicana, *de abajo á dalt*, com diuen ells, ab la pretensió de refondre en una totes las aspiracions que 'ns divideixen.

Diguémho ab tota franquesa Preferible es mil vegadas que continuhi la divisió avuy existent, basada en diversitat de aspiracions y de tendencias, ja que al cap de avall, s' imposara ó preponderará la que més rahó tinga y millor s' acomodi á las futuras contingencias de la política, que no que vingan aquests desconeguts re-temptors de última hora á barrejarho tot, sembrant á son pás l' escándol y l' descredit.

Los partits disciplinats, siga molta, siga poca la seva forsa numérica, prestan al país verdaders serveys y un día poden trobar la deguda recompensa. Las barrejas improvisadas son sempre una perturbació y una ruina

¿Y qué volen, qué desitjan, á qué aspiran los escandalosos? Ben clar ho han dit: ells no passen sino per la revolució permanent, de totes las horas, de tots los instants. ¡Es tan bonich aixó de dirse revolucionaris, y anarse'n després á dinar y á dormir tranquilament á casa seva!

Pero pocas revolucions haurán fet, quan á crits la proclamam, y á só de tabals diuen que volen realisarla!

Los verdaders revolucionaris son los que treballan á la sombra, son los que conspiran ab cautela y quan arriba l' moment saben jugarse l' cap. Los cridaires no han nascut per tals bassanyas. Tot l' esperit revolucionari que alentan se 'ls desvapora per la boca, anantse'n en saliva.

Y ademés, á qué vè la Revolució permanent, en un país ahont ta's Assambleas poden reunirse sense dificultat y exposar sense trabas tals ideas subversivas? ¿Tan gran es la tiranía que avuy reyna?

Las Revolucions se forman y esclatan en aquells pobles oprimits que no tenen altre medi de realisar las sévas aspiracions. Quan la premsa está amordassada; quan la tribuna no pot funcionar; quan lo dret de reunió y de associació son conculcats; quan la representació nacional deixa d' existir; quan los gobernants desencadenan contra 'ls op'imits persecucions injustas, llavoras las Revolucions se forman en l' esperit públich, com las tempestats en l' atmósfera, sense necessitat de que unas quantas dotzenas de balladers las proclamín ó las fomentin.

Las Revolucions son possibles en Setembre de 1868; son materialment impossibles en febrer de 1890.

O si no, que la fassin los que la proclaman: á veure qu' 'ls seguirá.

Son tan elementals aqueixas ideas, que no es necessari insistir en ellas, per convence á tothom, menos á certs valentons de boquilla, que ab las sévas paraulas groixudas sembla que vulgan cobrar l' barato de la futura República.

Pero no tingan por: digan lo que vulgan, si hém d' esperar que aixequin barricadas, ja 'ns podém asseure.

Lo qu' es ells fins ara no s' han mogut, ni 's mourán del terreno de las burricadas.

P. K.

ALS PORTUGUESOS.

SONET.

Féu molt bé en protestar contra Inglaterra; nació tan ambiciosa com ramera: arboléu sens temor vostra bandera: un poble xich á un gran molts cops aterra.

Ella al fi cedirá. No vol la guerra puig t' d' altres temor, y considera que allá al Afghanistan hi ha una frontera y á l' India t' molt mal segura terra.

Cridéu sens por:—¡Mori la Gran Bretanya! y ab l' ajuda contéu dels fills d' Espanya: si ells tenen glas al cor, ¡nosaltres febra!

Y si la lluyta volen, allavoras per veuce 'ls construhirém metralladoras que disparin botellas de Ginebra.

P. TALLADAS.

LA CARLINADA.

MARE de Déu y cóm s' han divertit durant aquest Carnestolts! Desde que va arribar lo Sr. Marqués, *presidente de todos los círculos tradicionalistas de España*, ni que hagués arribat lo Marqués de las Cabriolas.

Han celebrat vetlladas... fins han ballat. (per cert que 'l Sr. Llauder va caure de bigotis) .. y hasta ¡horrorisínse! usurpant las costúms traidors de los bigotis.

ditionals dels progressistas, han pujat á Miramar y han fet un xéflis, amenisat ab brindis y discursos.

Ara sí que 'ls íntegros podrán dir:—¡Vade retro, liberalis disfressatus!

Perque no sols per las novas prácticas que acaban de adoptar los carcundas de Barcelona, sino també per lo que han dit en los seus discursos, lo qu' es aquella llibertat per ells tan odiada. l' han trobada més sabrosa, que 'l millor plat de 'n Xicola, á jutjar per la delicia ab que se 'n llepavan los bigotis.

¡Mirin que 'ls brindis de Miramar, per ser la primera vegada que brindan en públich, no hi ha per ahont agafarlos!

No van parlar més que de que ja eran á la montanya y hasta algú 's va imaginar trobarse ja dalt del castell bevent á la salut del seu rey, mentres los canóns feyan salva en honor de Carlos set-té.

Per cert que un caloyo, artiller catalá per més senyas, que va sentir desde una tronera la véu de aqueix furibundo orador, va dir, exhalant una rialla:

—Sí, noys, sí... pujéu aquí dalt.

Lo discurs digne de grabarse en lletres d' or es lo que va llegir lo marqués de Cerralbo, *presidente de todos los círculos carlistas de España*.

Dich que va llegirlo perque 'l Sr. Marqués porta tots los seus discursos escrits, de manera que fins en las situacions més patéticas, las paraulas no li surten del cor, sino del infern de la levita.

Y advertieixin que 'l Sr. Llauder, per no ser menos, fa dos quartos del mateix

Donchs, sí: 'l marqués de Cerralbo va fernes una pintura de lo que seria Espanya baix lo reynat de D. Carlos set-té.

La felicitat més gran arrullaría 'l país; cessaría la immoralitat; s' acabaría 'l desgabell administratiu; tothom sería dítós é imperaría per tot la democracia... ¡ey! entenemos: una democracia diferent de la nostra: la democracia cristiana.

Ben clar va dirho 'l marqués de Cerralbo: D. Carlos més que á ser rey aspira—atenguin bé—D. Carlos aspira á ser *pare dels espanyols*.

Per ser *pare* dels espanyols se necessitaria que totes las espanyolas... etc., etc., etc.

Jo no més desitjo una cosa. que las húngaras s' enterin del discurs del marqués de Cerralbo.

¡Pobre D. Carlos! ¡Aquell día l' esgarrapan!

P. DEL O.

os conservadors s' están frisant perque va tan poch á poch la discussió del sufragi universal.

A pesar de haver sigut sempre los més grans enemichs de aqueix sistema, voldrian ara que s' aprobés en un santiamén, creyent aixís que quedaria terminada la missió del partit liberal, y que la

reyna regent s' apressuraria á cridarlos per formar ministeri.

Reunint novas Còrts, no pèl sistema del sufragi universal, sino pèl sistema de la trafica universal. Aquest es lo plan.

Pero ells se fan uns comptes y nosaltres uns altres. Escoltin ¡si fossen pares de una nena hermosa de disset anys, ignocent y pura, s' atrevirian á deixarla sola en companyia de un tipo depravat y sense escrúpuls, ja célebre per haver comés certas atrocitats de mal género?

¿Veritat que no? Donchs lo poble espanyol no consentirá may que 'ls que van deshonrar lo sufragi universal al elegirse las primeras Còrts de la Restauració, lo deshonrin ara alelegirse las segonas Còrts de la Regencia.

Tinguinho ben present. Y sapigan que si 'l sufragi universal torna á caure a las sévas mans, s' hi farà á esgarrapadas.

Una bona idea: Los republicans de Sevilla van invertir las sumas que tenian destinadas pèls banquetes del dia onze, en lo socorro dels emigrats.

Aixó es enténdreho. Perque 'ls pobres qu' en defensa de la República han compromés lo seu porvenir, lo qu' es de discursos, per eloqüents que sigan, no se 'n alimentan.

Llegeixo en un *Butlletí* que publica semanalment la Parroquia de Santa Ana, las excelencias de la Butlla de la Santa Crusada.

La Butlla, apart d' altres gracias espirituals, dona (paraulas textuales): «mayor facilidad en la absolució de irregularidades y censuras y en obtener composición, en el fuero de la conciencia, de lo injustamente habido».

Ja ho saben los lladres y 'ls estafas ¿volen posarse en pau ab la conciencia? Comprin la Butlla.

¡Quina barra!

Vaja, ¿no ho deyam? *La Habana se va á perder*. Es dir, l' Habana precisament, no ho sé; pero que dintre de poch a la isla de Cuba no hi quedarà un quarto, ja 'n poden estar segurs.

L' última defraudació ascendeix á la friolera de 110,000 duros.

Y ara ja poden posar al peu de la noticia lo mateix que 's posa al final dels folletins:

«Se continuará »

Torném á parlar una mica del Duch de Orleans, tan amich de fer criaturadas.

De mica en mica s' ha anat esbrinant lo verdader objecte del seu viatge. «Que volia ser soldat... servir á la patria... res més que cumplir un deber sagrat que s' imposa á tots los francesos» diu ell y diuen los seus partidaris.

En aquest cas, podia, desde Suissa, ahont se trobava, escriure una atenta carta al ministre de la Guerra, manifestant los seus desitjos, y aquest li hauria contestat, que no 's molestés y que moltes gracias.

Y fins se li hauria pogut dir:

—¿Es cert minyó que en lo mes de abril de 1887, vas allistarte, sense permis de ningú, en l' exercit inglés de la India?

Donchs hi ha una lley que diu que tot francès que sense permis del govern, ingressa en un exercit extranger, pert, per aquest sol fet, la seva nacionalitat.

Per lo tant, si tantas ganas tens de ser soldat, véste'n ab los inglesos, que ni tú ets francès, ni la Fransa 't necessita.

A última hora lo govern de la República ha copat un gran paquet de retratos del *Petit Duc*.

Lo xitxarelló vestit de general, tremolava una bandera, tenint als seus peus lo gall simbólich.

¡Y tan simbólich com es aqueix gall! Es un gall que representa al país. Primer l' hauria plumat, després lo hauria rostít y últimament se l' hauria menjat.

¡Pobre xicot! Ell anava per gall y l' han ben engallinat!

Lo Papa Lleó XIII está molt trist y afligit desde que se li ha mort lo germá.

¿Entristirse perque un germá deixa aquest mon de miserias, per anarsen al cel á gosar de la eterna benaventurança?...

Ab franquesa: no ho entench.

Las autoritats fusionistas de Barcelona valen un Potosi. Lo dia 11 de febrer se reuneixen los republicans en fraternal banquet, y al donar un viva á la República... francesa, l' delegat del governador los apercebeix que s' abstingan de donar vivas subversius.

En cambi 'ls carlins se 'n van á Miramar y allí, entre copa y trago, se 'ls ne va la burra y comensan á donar vivas á *nuestro rey D. Carlos*, á tort y á dret.

Y l' delegat del governador fet un babáu, sense dirlos una paraula, sense ferlos la més mínima observació.

¿Obehirá aquesta conducta anómala á un sistema pre-concebut?

¿Será que mentres que als que desitjem la llibertat se

ns ha de cohibir, als que la detestan se 'ls ha de otorgar amplia y completa?
Si es aixís, sigan agrahits los carlins y al Sr. Antúnez, gobernador de Barcelona, regalíli una boina.
Mentres tant, consti que nosaltres li tallém una casaca.

A Mantua s' han presentat cassos de una nova epidemia sumament extranya.
Los que l' agafan s' adormen y al cap de quatre dias, si 's despertan, ja están curats, y si no logran despertar-se, ja poden durlos al cementiri, perque es senyal de que han deixat d' existir.
¿Qué volen que 'ls digal Me sembla á mi que aixó de aquesta epidemia es una gofia.
A lo menos la pobre Espanya ja fa disset anys que dorm, y encare diuhen qu' es viva.

L' altra senmana va estrenarse en lo teatro de Novebrats un juguete cómich en un acte y en vers, titulat *Ensenyansa superior*, original del nostre company de redacció C. Gumá.
L' obra fou rebuda ab aplauso, y la premsa li ha tributat elogis entusiastas.
Es lo únich que podém dir, tractantse d' una producció d' un redactor d' aquest periódich.

CARTAS DE FORA.— Los republicáns de Vilaret no van voler ser menos que 'ls de casi todas las poblacions d' Espanya, celebrant ab un animat banquete la festa fraternal del 11 de febrer.

L' arcalde de Calonge de Calaf, més que protector de aquells vehíns, sembla un cástich pels mateixos. Comensa per fer anar á pagar tofas las contribucions y 'ls consums a Calaf, en lloch de cobrarlas en lo poble mateix. De aquesta manera es més fácil que hi haja apremis, embarchs y gangas. Perque s' ha donat lo cas d' embargar á un contribuent que devia 90 pessetas per valor de més de 100 duros de blat, exigintli per tot arreglo, apremis de un 33 per cent.
—A pesar de que avants d' elegirlo deya que tot ho faria anar bé, lo únich que ha fet ha sigut eximir á tres rectors del pagó de consums carregant sobre 'l poble la quota qu' ells haurían de satisfer. De manera, que ab tants pagos y tantas exigencias, lo poble de Calonge va tornantse poch menos que inhabitable.

A Prades tenen un arcalde que no se 'l mereixen. L' altre dia se celebrava sessió pública del Ajuntament, y havent acordat la majoria de la corporació municipal sustituir al Secretari per un' altra persona, l' arcalde, espaternegant de rabia, etjegá un renech y digué que allí 's faria lo que á ell li dongués la real gana.—Prades es terra de castanyas: pero aixís y tot, no li sembla que aqueix arcalde 'n mereix una, Sr. Gobernador de la Provincia de Tarragona?

Lo rector de la Trinitat de Vilafranca del Panadés se nega á batejar una criatura, per ser filla de pares que no eran casats. Pero un cop despedit lo bateig, veient la barbaritat que acaba de cometre, envia á buscar al bateig dient qu' estava disposat á exercir lo seu ministeri, mediant que la criatura y la llevadora passin per la porta secreta de la iglesia.—No 'ls sembla que quan los capelláns batejan á algún fill de majordona no gastan aquests miraments?

Al hort de Mossén Antón Audaí, de aquella vila, va saltarhi una gallina de una casa del vehinat. La mestressa aná á reclamarli lo qu' era seu, y l' ensotanat li digué que tenia de pagar una pesseta de trobas y de mantenirli la gallina (feva tot just un quart que havia saltat); y després de tréuresela del davant tancantli la porta de una revolada: quan la pobre dona hi torná, no li torná la gallina, fins que aquesta li hagué entregat la pesseta per endavant.

Ara si un dia la majordona de Mossén Antón va á casa de la vehina, aquesta farà molt be en tancarla, y no tornarla al rector, si aquest no li paga un duro.

COHETS.

Durant los dias de rua, cada tarde vaig anar á veure passar las máscaras y empastifarme de fanch.
¿Quin Carnestol'tas més magrel iquins carros més infernals!
¿Iquins pendonots més insulsos!
¿Iquin gust més degenerat!
Amunt y avall de la Rambla, may vaig sapiguer trobar ni una carretel-la digne, ni un home ben disfressat, ni una parodia graciosa, ni res que pogués anar...
¿Sóls un instant vareig riure ab tota sinceritat!
Era un moment que vaig veure la cara de 'n Nasvidal.

En Cánovas y en Sagasta se troban en un recó, y 's posan á armar conversa igual que dos bons minyons.
—Li adverteixo—digué en Cánovas— que alló que vaig dir ara poch, ocupantme del sufragi, era per ferli un favor.
Jo transigiré ab la cosa per no dur perturbacions; pero aquí, ab tota franquesa, li participo que aixó del sufragi, no m' agrada ni 'm fa cap mica de goig.
—¿De veras?—replica en Práxedes.—
—Pues miri... á n' á mí tampoch.

Segons ha avisat lo bisbe, en la Quaresma present podrém menjar carn adojó sense por d' aná al infern. La noticia es agradable, pero es lo que deya aquell:
—Podém menjar carn! *Currienta*; pero ara ¿y la carn, ahónt es?

Diuhen que 'ls senyors inglesos preparan no sé quíto plan, per fer no sé quíto enredo per llá aprop de Gibraltar. Diuhen que á més de la terra que 'ns tenen per quella part, tractan de mirar si poden clavarnos un altre rap. Diuhen que la cosa es seria, diuhen que 'l diner va en gran... en fi, diuhen que 'ls inglesos 'ns volen *portuguesar*.

Sembla que en Cristino Martos, esbravada ja la tirria que professava á don Práxedes desde llavors de la *grita*, ha resolt abandonar los nous companys que tenia, y al moment que 'l del tupé li fassi quatre caricias, tornarà á ocupar 'l seu lloch dintre 'l partit fusionista. De primer republicá, després ab la monarquía, després ardent sagastí, després ab los romeristas, després mitj conservador, després... ¿Creuran que daria qualsevol cosa per ser sastre seu? Quina delicia!
¿Tení un parroquiá que muda de casaca cada dia!

—¿Sab aquell que ara fa un any va anarsen cap á l' Habana?
—¿Aquell tan espavilat, y tan frescot y tan... —¿Angela!
Pues diu que un dia d' aquests tornarà á se aquí —¿Caramba!
¿Y donchs! ¿que no li harobat?
—¿Cá! Está gras y bó com antes.
—¿Pues per qué dimontri ve?
—Perque diu que ja 'n té massa.
—¿De diners? ¿ja s' ha fet rich?
—Porta una fortuna bárbara: no sé... un grapat de mils pessos...
—¿Pero aixó es casi un miracle!
¿Com los ha pogut guanyar?
¿Que ha trobat una mulata que s' ha encapritxat ab ell?
¿que ha tret alguna rifassa, ó ha descubert una mina ó ha fet una gran jugada?
—No senyó: ¿ho vol sapiguer?
Era vista d' una aduana.

C. GUMÁ

¿POBRE GENT!

CONVENIENS de que per ara no poden anar á la alta montanya. 'ls carlistas s' han quedat á la falda de Montjuich.
—A falta d' herba—s' haurán dit ells—vingan bons talls.—
Los tiberis que aquests infelissos han celebrat últimament, han sigut l' única moixiganga acceptable de la sermana de Carnaval.
Es precis féls hi justicia: los carlistas podrán ser tot lo que vostés vulguin, pero tenen conciencia de la seva importancia y del paper que representan, y saben elegir perfectament los dias en que 'ls convé exhibirse.
Un partit de ninots mónstruos y putxinel-lis, no ha de donar senyals de vida sinó durant lo Carnestol'tas. Aixís ho han fet y han fet molt bé.

Perque tot estés en cará ter, fins los discursos van ser carnavalescos y purament de guassa.
Un orador va dir que la salvació d' Espanya ha de venir de don Car'os.
¿Volen humorada més estupenda? ¿D Carlos, l' home de las húngaras y del as d' oros, salvar á Espanya!...
Me fa 'l mateix efecte d' una baylarina que obrís un estudi de moral, ó 's posés á cantar missa.
Un altre orador va assegurar que 'ls carlistas son partidaris del progrés.
¿Prou! Sobre tot quan aixecan partidas y destrossan trens y deixan anar las locomotoras solas p' rque s' estrellin...
Pero 'l més graciós y més humorístich de tots, va ser l' antich director del *Bram de la patria*.
Si 'l *Niu guerrer* coneix los seus interessos, ja cal que procuri que aquest bon senyor s' apunti en la seva llista de socios. Potser no ha tingut may un *guerrero* tan divertit y tan gat dels frares.
¿No dirían que va tenir l' atreviment d' assegurar davant de tots los que l' escoltaván?
Esgarrífense, riguin... ó fassin lo que vulguin.
Va dir que 'ls que no son carlistas no son cataláns
¿Han vist barbaritat més gran, dita en més pocas paraulas?

Per ser catalá s' ha de ser carlista: per lo tan, jo y vostés y tots los que no som carlistas, deixém desde aquest mo-

ment de ser cataláns, perque aixís ho ha decretat l' antich director del *Bram de la patria*.

Segons ell, catalá es sinónim de carlista.
¿Qué diu lo lletrero d' aquella sabateria? ¿La Catalana? Pues vol dir *La Carlista*.
¿Com menjan á casa de vostés? ¿á la catalana? Pues diu que menjan á lo carlista.
¿Qu' es LA CAMPANA? ¿Un periódich catalá? Pues equival á periódich carlista.

Tan es que risquin com que rasquin. Lo director del *Bram de la patria* ho ha declarat terminantment, y no hi ha apelació possible.

¿No troban que *brams* d' aquesta naturalesa no necessitan comentaris?
Bé es veritat que 'l fulano del *Bram de la patria* es home que no 's para en barras.

Tots vostés recordarán que desde aquestas columnas varem deixar-lo sense paraula, en aquella qüestió de si 'ls diaris d' América havían dit ó nó canalla, infame y altres cosas á D Car'os.

Lo mutis que va fer llavors tan original orador es fácil que ara 'l repeteixi.

Perque de disbarats, al mon n' hem sentit molts; pero com aquest de que *per ser catalá s' ha de ser carlista*, no n' havíam sentit may cap.

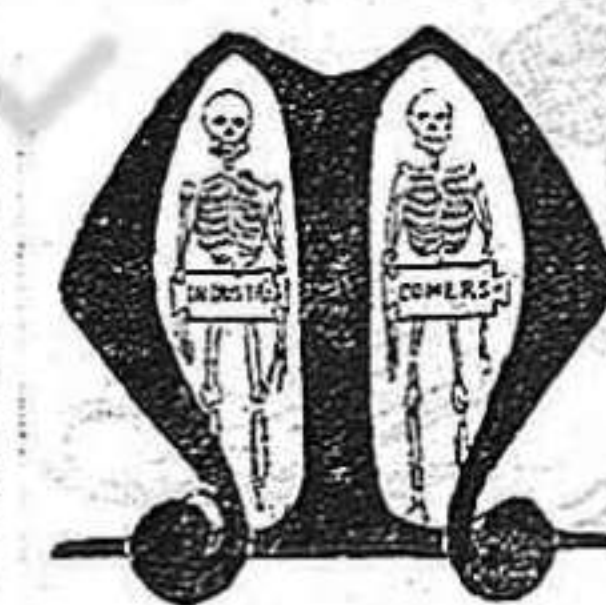
Era necessari que fos lo coleccionador de las *Flores republicanas* lo qui 'l disparés.

Un de' all cur'ós.

Á un dels tiberis que 'ls carlistas van celebrar, va assistirhi 'l *Nas-ratat*.

Ell podrá tenir ratat lo nas; pero alguns dels que han perpetrat discursos en aquestos tiberis están encara pitjor: tenen ra'at lo cervell.

FANTÁSTICH.

ENTRES los carlins á Miramar banquetejavan, lo cel obría las aixetas de la pluja.

—¿Deu no té compassió de nosaltres!—deya un cabecilla farreny.

—Al contrari—li responia un carli de pá sucats ab oli—lo cel nos barreja aygua ab lo vi, perque no 'ns entusiasmém massa.

Tota la rabia dels carlins avuy no es pas contra 'ls liberals, sino contra 'ls integros.

Un dels comensals de Miramar va dir que 'ls nocedá-lins tenian sanch de juhéu dintre de las venas.

Veritat es que 'ls aludits podrán dir:

—Quan feyas aquest discurs, dintre de las tévas hi tenias sanch de xarello.

Los carlins están cremats ab l' arcalde, perque 's va negar á deixarlos lo saló del restaurant del Parch, per la celebració del seu banquete de Carnestol'tas.

Jo crech que 'l Sr. Maciá y Bonaplata va obrar molt santament.

¿No caldria sino que al Parch s' hi deixessen entrar remats de llanuts!...

¿Com quedarian aquells numerosos jardins, si comensavan á pasturar!

Lo *bram d' Espanya*, senmanari carlí que 's publica á Barcelona, acaba de obrir un certámen, oferint un premi al qui millor resolgui aquest tema:

¿Quin es lo modo més fácil, prompte, segú y radical de acabar ab los liberals espanyols sens fells'hi mal?

Vaig á respondre, advertint per endavant que renunció al premi ofert.

Com en aquest mon tot es relatiu, si á Espanya hi ha liberals, es perque á Espanya hi ha carlins.

De manera que per acabar ab los liberals, es precis avants de tot acabar ab los carlins.

Sentada aquesta téssis, la manera de acabar ab los liberals sense fells'hi mal, consisteix en acabar avants ab los carlins.

Y si 'ls carlins ho desitjan, á la seva mà ho tenen. Que 's penjin.

Deya un conservador:

—Vaja, no 's queixarán los demócratas. Ja veuhen com D. Antón es amant del progrés. Ja veuhen com davant del sufragi universal ha baixat lo cap.

A lo que un demócrata li responia:

—Lo diable que 'l cregui.

—¿Qué vol dir?

—Que D. Antón fa com los toros: quan sembla que baixan lo cap, es quan volen embestir.

De la famosa conjura ja no queda més qu' en Cassola y en Romero Robledo.

Lo gall y la cassola.

Ja no més falta l' arrós.

DISFRESSAS DE MADRIT.

De diable. Camándulas.

De Boulanger espanyol.

D' avansat.

D' tots colors.

D' empleat de Cuba.

Y després dirán que aquí á Espanya 'ls homes de carrera 's moren de gana!
 Tenen per casualitat lo títol de mestre d' estudi?
 Donchs ala! que hi ha una ganga en perspectiva.
 La ganga aqueixa consisteix en l' escola de primeras letras de Robladillo, dotada jab quán dirian?
 Ab quinze pessetas...
 —Diarias?
 —No, senyors: ab quize pessetas anuals.
 Tira peixet!... Cinch rals al mes!... casi bè cinch céntims diaris, cada dia!
 L' únich inconvenient que t' aquesta canongia es que no acostuman á pagar puntualment, que sino, creguin que per obtenirla hi hauria esgarrapadas.

Dimars l' Ajuntament no va poder celebrar sessió per no haverse reunit número suficient de regidors.
 Precisament dimars se celebrava la festa del Carnestoltes.
 Y als regidors ¿qui es capás de aguantarlos quan arriba l' hora de disfressarse?
 Es l' únich dia del any en que ningú pot insultarlos dihentlos:—Regidors d' ofici!
 Per aixó aprofitan l' ocasió y 's plantan la careta.

Al retirarse en Salmerón de la Assamblea republicana, en Sol, atenguin bè, en Sol y Ortega, va oferir á D. Nicolás compartir lo poder ab ell, lo dia del triunfo.
 ¿Han vist may un atreviment més ridícul?

Y á propòsit.
 ¿Cóm es que 'l Sr. Sol, no tenia en l' Assamblea la representació de Barce'ona? ¿Cóm es que ostentava la representació de Guadalupe?
 Senzillament, porque aquí 'l coneixen molt y á Guadalupe no 'l coneixen encare.
 Quan lo coneixen, se quedara allá lo mateix que aquí, es a dir, tal com resa 'l seu apellido: tot Sol.

¿Bè pèl bisbe de Zamora!
 A impuls de un zel evangèlich may prou alabat, ha fet un discurs demanant que 'l govern fassa respectar los dias festius.

Hi estich enterament conforme.
 Y per donar l' exemple, que comensin los capellans mateixos. Que 'ls dias de festa tanquin las portas dels seus establiments; y si diuen que las prácticas religiosas remuneradas no son un treball com los altres, a lo menos supprimeixin lo negoci de las cadiras, qu' es un *modus vivendi* mundanal y hasta sacrilech.
 ¿A qué va que no ho fan?

Vaja, que ja poden estar contents. Si han tingut lo *dengue*, podran menjar carn durant la Quaresma. Aixís ho ha dispost lo Papa, y aixís mateix ho ha anunciat als seus feligresos lo bisbe de Barcelona.
 Pero aixó sí: no deixin de comprar la butlla.

Mentres felicitava de aquesta ganga á un conegut catòlich, aquest va replicarme:
 —Precisament la butlla es lo que jo no podré comprar, porque 'l malehit *dengue*, en lloch de atacarme al pit, ¿sab ahont va atacarme? ¡A la butllaca!

Lo govern del Brasil ha establert la separació de la Iglesia del Estat.
 País ditxós mil vegadas, qu' en menos de tres mesos t' has quedat sense rey que 't governi ni Papa que t' excomuniqui!

Lleó XIII, encare que Papa, quan convé també sab dir xistes.
 Se conta que llavors que Boulanger volia menjarse la França de una bocada, va enviar un comissari al Papa, demanantli que s' interessés per ell, que un cop conseguit lo triunfo, 'l general ja trobaria la manera de correspondre'l.

Lleó XIII, després de reflexionar un instant, va respondre:
 —Diguéu al general Boulanger que 'l Papat en moltes ocasions ha estat barrejat en dramas... y alguna que altra vegada hasta en comedias; pero que lo qu' es fins ara no ha representat may cap paper en los sainetes.

Sembla que la Russia s' encarregará de posar á l' Inglaterra 'ls péus á rotlle, ab motiu de las brutalitats comesas per aquesta última contra Portugal.
 Un dels pobles més petits d' Europa haurá trobat al últim un auxili eficaç en lo més gran de tots.
 Aixó per comensar.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NÚMERO

1. XARADA.—Pi-ri-ne u
2. ACENTIGRAFO.—Fermin-Fermin.

3. TRENCA-CLOSCAS.—El milagro de la Virgen.

4. ROMBO.—

P
P E P
P E T R A
P E T X I N A
P R I M A
A N A
A

5. GEROGLÍFICH.—Qui fa bon nàs fa bon detrás.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Pep de la Pipa, Antón Morera y M. P. R.: n' han endevinadas 4, Un Saragatero y Marruixa Mona; 3, Lluís Orellut; 2, Un submarino y 1 no més Peret Boladeres.

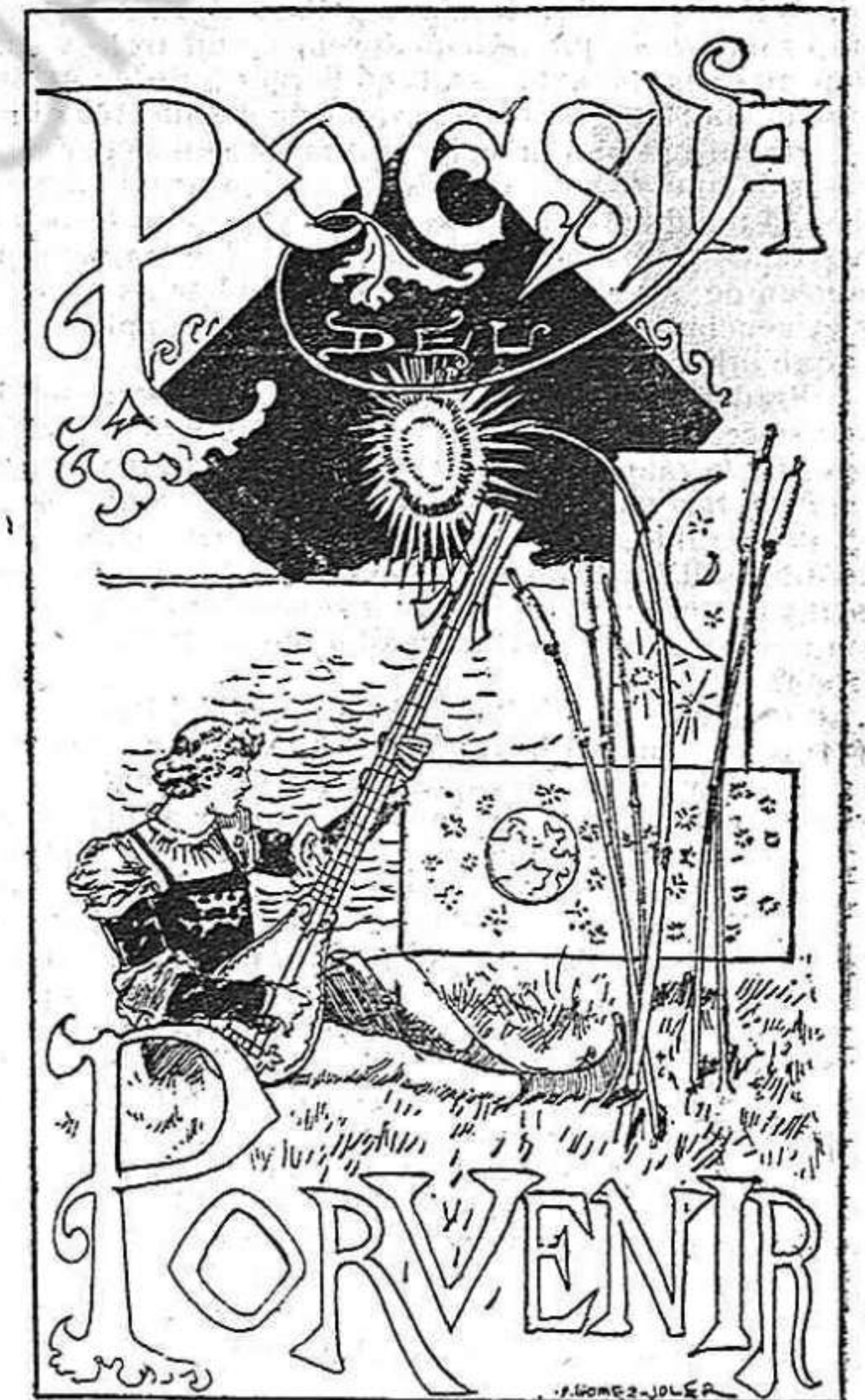
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans R. Trilla, C. Puig, Peret Boladeres, J. Guerrafona, Dalmau de Roda, Lluís Orellut, L. Arnau, Noy de Manlléu, Ja estan B., M. G. F., J. Vilagellu V., y E. Magarriña:—Lo que 'ns notan no fa per casa.

Ciudadans Artur del Torrent, M. Baró, P. Turró, Fas, Co-fa, Enrich Petit, Xanigots, K. Kirret, Mayet, y A. Palleja:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadans A. Dèu: L' idea está bè; pero 'ls versos son defectuosos.
 —J. Roig Codorni: Las cantarellas sen fluixas.—J. Sevilla: Aprofitarém l' endevinalla.—S. (Vichret): Es un assumpto privat y no podem parlarne.—Bernat Xinxola: Los versos van bè.—P. P. T.: Aceptats los sonets: tindrem presents las sevas advertencias.—Ll. Milla: Los cantars van bè, al article s' hi haura de tocar alguna coseta.—J. Puig Cassanyas: Va bè.—L. C. Callicó: Lo mateix li dihem y gracies.—Sabateret del Poble Sec: L' assumpto no 'ns fa 'l pés y la forma resulta ordinaria.—Nas fregas: De versos castellans no n' admetém.

iii TRES OBRAS NUEVAS!!!

POR F. SALAZAR

Con una carta-prólogo de D. FRANCISCO PI Y MARGALL

Forma esta obra un tomo en 8.º encuadernado con una hermosa cubierta al cromo. Contiene 72 dibujos intercalados en el texto, debidos al inteligente pintor F. Gomez Soler. PRECIO 2'50 PESETAS.

ROMANCES DE CORTE Y VILLA

POR FRANCISCO GRAS Y ELIAS

Con un prólogo de FEDERICO SOLER Y HUBERT

—Ilustrados por Dieguez, Gomez Soler y Vazquez

Forma un tomo en 8.º encuadernado con una elegante cubierta en colores. Contiene 48 dibujos intercalados en el texto. PRECIO 2'50 PESETAS.

TRATA DE BLANCAS

NOVELA SOCIAL

ORIGINAL DE

EUGENIO ANTONIO FLORES

Forma esta obra un elegantísimo tomo de 300 páginas en 8.º, con ocho láminas sueltas dibujadas por F. Gomez Soler, grabadas con esmero y encuadernado con una preciosa cubierta al cromo. PRECIO 3 PESETAS.

Véndense estas obras, en las principales librerías de Barcelona y en la de López, Rambla del Centro, 20. Fuera de Barcelona, se encuentran en casa de todos nuestros correspondientes.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.